

FINESTRA de
ARTURO SÁNCHEZ VELASCO

PERSONATGES

ACTOR 1 HOME / CLIENT

ACTRIU DONA / ADMINISTRADORA

ACTOR 2 FRANCTIRADOR / VENEDOR

Cada actor desenvolupa dos rols diferents d'un mateix personatge.

ESPAI

HABITACIÓ A

Habitació quadrada. No hi ha parets. Espai acotat per llums. Els marcs de les finestres pengen del sostre. Hi ha una per cada paret. Excepte al lateral dret (Est), on s'obri una porta. Les finestres van baixant des del sostre. Hi habiten HOME i DONA.

HABITACIÓ B

Habitació rectangular allargada cap al fòrum. Finestres mirant al Nord (fons) i a l'Oest (lateral esquerrà.) Hi habiten FRANCTIRADOR i ADMINISTRADORA (la mateixa DONA d'A.)

HABITACIÓ C

Habitació rectangular prolongada cap el lateral dret, on s'obri una claraboia al sostre. Finestra al Sud (públic), que anirà baixant fins arribar arran de terra. Finestra interior al fons, sempre tancada. Porta oberta a l'esquerra. Hi habiten CLIENT (també HOME en A) i VENEDOR (o FRANCTIRADOR.)

TERRAT

Sense finestres. Quadrícula al mig de l'escenari.

De tots els tipus: quadrades rodones arc d'ogiva amb cristalls sense cristalls mate amb motius religiosos profans pecaminosos marcs de fusta alumini. Profan paper a l'exterior interior al cel al més enllà i, és clar, amb reixes.

HABITACIÓ A

Finestres dalt. DONA mira a través de la finestra Sud. S'alça sobre una escala de mà. Al peu de l'escala hi ha caixes d'emballatge amuntegades. HOME observa al voltant d'elles.

DONA.- Perquè l'home encara recorda el sabor de la carn crua, perquè encara poden distingir-se les petjades de l'australopitecus en l'arena, perquè Miró no era pintor més

que la nit abans d'eixir de caça i Philip Glass músic quan encenien la foguera; perquè la Natura va censurar la nuesa d'Adam i Eva, ens sembla tan estrany descobrir que la Terra és plana i que els oceans sobreixen en cascada cap al buit.

Silenci. Se senten les passes d HOME. DONA els cerca a la seua esquena amb les oïdes.

HOME.- Veus res?

DONA.- No. Tot és fosc.

HOME.- Vols més llum? (*Fa gest d'encendre un llumí i tirar-lo sobre les caixes.*)

DONA.- No. Gràcies.

HOME.- Quan creixeràs.

DONA.- Arribe perfectament a la finestra.

HOME.- Quan deixaràs de ser una criatura i començaràs a veure les coses com són?

DONA.- És la llum.

HOME.- Quan entindràs el què ja sap tot el món...

DONA.- Comença a eixir el sol.

HOME.- Que la Terra és redona.

DONA.- Veig l'oceà al Sud. Quan puge un poc el sol veurem més enllà del Sud els primers peïscadors; però no com si estigueren eixint, sinó com si acabaren de donar el seu primer pas en una platja i nosaltres els observarem des d'on van salpar.

HOME.- No seguisques.

DONA.- Amb una mica de sort podríem arribar a veure les muntanyes.

HOME.- No hi ha muntanyes.

DONA.- Fins l'Everest.

HOME.- No digues ximpleries!

DONA.- Mira, ara! El sol ha eixit de davall la Terra.

HOME *mira* DONA. DONA *baixa de l'escala.*

DONA.- És veritat.

HOME.- (*Fugint de la seua presència.*) Estàs equivocada. Estàs perduda. Totalment perduda. Estic per creure que no ets tu en realitat, que estàs com anant-te'n. De fet és el que sembla, que ja te n'hages anat. Que hages agafat una maleta i hages marxat a

la recerca d'un Nord que t'orienta. (*La mira.*) N'estic ben segur que has deixat un núvol amb la teua mateixa fisonomia mentre viatges rumb Nord brúixola en mà.

HOME assenyala la finestra amb el dit.

HOME.- I et busque en el Nord. Perquè crec que després d'un viatge tan dur a la recerca del Pol Nord, tu esperaries que no hi hagués res més, que més al Nord del Pol Nord s'obris un buit, com un parador amb la seua barana de seguretat des d'on contemplar millor la Via Làctea.

DONA.- Un trampolí.

HOME.- I mire. Espere trobar-te allí, perduda, asseguda sobre el Pol Nord. Pensant el que et vaig dir.

DONA.- Que després del Nord comença el Sud.

HOME.- Tu t'asseus al Pol Nord i busques el Sud en la teua brúixola per poder tornar a casa.

DONA.- Quin Sud?

HOME.- No entens que el Sud ho és tot. Que en el Nord tot és Sud.

DONA *el mira espantada. Vertigen.* HOME *li estén la mà.*

HOME.- La Terra és redona.

DONA.- Demostra-m'ho!

HOME.- (*Pausa.* HOME *pensa.*) Ho faria.

DONA.- Fes-ho.

HOME.- Si tingués una escala suficientment llarga, una d'eixes que quasi no ocupen espai i que de sobte despleguen el seu extrem perquè puguen dotze o vint persones alhora, com bombers, però més llarga encara...Si hi hagués una escala i s'allargués com qui alça els braços cap a dalt, fins quedar suspensa en l'extrem a altures estratosfèriques i tan sols recolzada en un punt, com una punxa clavada en una oliva...Tu pujaries i aniries fins al final. Aleshores allí, just en el tall, quan descobrires que la imatge de la Terra, a certa distància, no és molt més gran que una fotografia, acceptaries per fi, sense retrets, que la Terra és redona.

DONA *puja els graons.* HOME *trava els seus peus.*

HOME.- I que per tant, per molt bona visibilitat que tingues, des d'ací mai no podries veure l'Everest.

DONA.- Però veig muntanyes per damunt les muntanyes.

HOME.- No t'enganyes.

DONA.- Totalment nevades.

HOME.- Són núvols.

DONA.- Ha de ser l'Himalaia.

HOME.- És l'efecte Froyle o...

DONA.- Què!

HOME.- O alguna cosa semblant.

DONA.- T'ho estàs inventant.

HOME.- No! Els núvols es condensen degut a una capa d'aire fred i s'acomoden sobre les muntanyes pel seu pes.

DONA.- (*Torna a baixar lentament.*) Com coixins de bromera.

HOME.- Com núvols.

DONA.- Es giten a fer la migdiada.

HOME.- Es condensen.

DONA.- Aleshores, això no és l'Himalaia?

HOME.- Ni tan sols són muntanyes.

DONA.- Vaja.

HOME.- Què.

DONA.- Això explica moltes coses.

HOME.- Com quina?

DONA.- Que no veja l'anorak roig de cap alpinista o que l'Everest no estiga coronat per cap bandera.

Fosc.

Habitació B

L'escala davall la finestra del fons. Caixes encara per terra. Bacenilla baix l'escala. ADMINISTRADORA (DONA) arriba al centre. FRANCTIRADOR en el llindar de la porta, lateral esquerrà. Maletí en mà. Les finestres també en l'alt.

ADMINISTRADORA.- És la millor habitació.

FRANCTIRADOR.- Ja ho veig.

ADMINISTRADORA.- Perfectament condicionada.

FRANCTIRADOR.- (*Assenyala la bacenilla.*) Bany?

ADMINISTRADORA.- Disculpe. (*L'arreplega.*)

FRANCTIRADOR.- Zona verda. (*Mira les caixes plantades al mig.*)

ADMINISTRADORA *tracta d'endur-se-les però es mostra desmanyotada.*

ADMINISTRADORA.- I vistes. (*Assenyala la finestra en l'alt amb un somriure.*)

FRANCTIRADOR *mira ADMINISTRADORA i comença a pujar.*

ADMINISTRADORA.- (*Mentre retira les caixes.*) Com veurà, té una excel·lent panoràmica dels jardins, a l'altre costat de la ciutat, i és a l'altura perfecta per poder apreciar les cúspides dels gratacels més alts.

FRANCTIRADOR.- No m'interessa l'altura.

ADMINISTRADORA.- No?

FRANCTIRADOR.- No. Em cal veure el carrer, controlar l'Avinguda, tota l'Avinguda a la llarga des que gira en l'Estació fins ací.

ADMINISTRADORA.- Si és això, crec que li satisfarà aquesta posició. L'avantatge és que hi és a l'altura perfecta per poder apreciar amb total nitidesa tant els detalls de les cúspides dels gratacels més alts com els pèls de les rates del clavegueram, si hi calgués.

FRANCTIRADOR.- Excel·lent.

ADMINISTRADORA.- Entre el cel i la terra.

FRANCTIRADOR.- Perd un poc de visió amb la publicitat estàtica d'ací baix, però pot passar. (*Baixa. Agafa el seu maletí i puja.*)

ADMINISTRADORA.- Aleshores...

FRANCTIRADOR.- Anem per feina.

ADMINISTRADORA.- La vol?

FRANCTIRADOR.- (*Mira ADMINISTRADORA. Obri els tancaments del maletí.*) Sí, és clar que sí. Començaré a treballar ara mateix. He d'establir tots els càlculs amb la major precisió possible.

ADMINISTRADORA.- Pel que fa a les condicions...

FRANCTIRADOR.- Oh, això! Podem deixar-ho per més tard?

ADMINISTRADORA.- Per descomptat.

FRANCTIRADOR.- Com li he dit, tinc treball urgent.

ADMINISTRADORA.- Com vulga. (*Fa moviment d'anar-se'n.*)

FRANCTIRADOR.- Però no se'n vaja. (*Trau una mira telescòpica.*) M'agrada tenir companyia mentre treballo.

ADMINISTRADORA.- Oh, bé! (*Silenci. DONA observa amb curiositat.*) I diga'm, fins a quan pensa quedar-s'hi?

FRANCTIRADOR.- Bé. A veure: La desfilada és despús-demà, no?

ADMINISTRADORA.- A les tres i mitja.

FRANCTIRADOR.- No, senyora.

ADMINISTRADORA.- A les 15:30, ho he vist anunciat a les tanques.

FRANCTIRADOR.- A les 15:30 eixirà el comboi des de l'aeroport tenint en compte la puntualitat que honora la seua ciutat.

ADMINISTRADORA.- Gràcies, senyor.

FRANCTIRADOR.- I diguem que tarda catorze minuts i mig en girar aquest cantó.

ADMINISTRADORA.- Caram! Jo tarde mig hora.

FRANCTIRADOR.- Però normalment davant seu no hi va un comboi de motocicletes de la policia obrint-li pas.

ADMINISTRADORA.- Seria tot un detall.

FRANCTIRADOR.- Tampoc és qüestió que ens posen un comboi especial a cada ciutadà. El govern té assumptes molt més importants a tractar.

ADMINISTRADORA.- Sí, és cert.

FRANCTIRADOR.- Cal ser més condescendent en eixe aspecte.

ADMINISTRADORA.- (*Assenteix.*) Veig que li interessa la política.

FRANCTIRADOR.- (*Pausa.*) És la meua vida. Si no hi hagués polítics que clavaren la pota de tant en tant em quedaria sense feina.

ADMINISTRADORA.- (*Pausa.*) Perdó, però no ha contestat la meua pregunta.

FRANCTIRADOR.- Quina?

ADMINISTRADORA.- Quan pensa anar-se'n?

FRANCTIRADOR.- Ah, sí! Perdona. Havíem dit catorze minuts i mig, sumats a les 15:30 seran les quinze quaranta quatre amb trenta segons. El que vol dir que jo acabaré un minut després el meu treball. Per raons òbvies hauré d'eixir corrent, el meu treball no conclou ací. Diguem que tardaré vint segons a arregar-ho tot i quaranta a baixar les escales, és a dir, un minut, més l'anterior que fan quinze hores i quaranta-sis minuts amb trenta segons. Serà aleshores quan me'n vaja.

ADMINISTRADORA.- Les quatre menys quart.

FRANCTIRADOR.- Li pregue màxima puntualitat. Comprenja que no puc entretenir-me.

ADMINISTRADORA.- Sí, però...

FRANCTIRADOR.- Cap problema?

ADMINISTRADORA.- Això vol dir que em perdré la desfilada.

FRANCTIRADOR *tanca el maletí i marxa ofès.* ADMINISTRADORA *tracta de retenir-lo.* Pausa. FRANCTIRADOR *espera sota el llindar. Es gira.*

ADMINISTRADORA.- Sent molt el que ha ocorregut.

FRANCTIRADOR.- Jo també.

ADMINISTRADORA.- Em sent avergonyida.

FRANCTIRADOR.- No, per favor!

ADMINISTRADORA.- No, de veres. Hauria d'haver estat més transigent. És la meua feina. Estar les vint-i-quatre hores del dia a la seua disposició, encara que vinga el President, com si ve el Secretari General de l'O.N.U. Vosté sí és un professional i haver triat les meues finestres per fer el seu treball deuria complaure'm. Al cap i a la fi és publicitat de bades la que em donarà.

FRANCTIRADOR.- Com?

ADMINISTRADORA.- Publicitat. Quan vosté dispare i la gent es gire cap ací a la recerca d'una finestra oberta i el vegem a vosté amb l'arma encara fumejant, en la meua habitació, justament sobre el cartell de reclam, Hostal Cadenas, el meu hostel, bé, el del meu home... Després d'això, després de la seua fugida, de l'atmosfera de terror, del caos, vindran les càmeres de televisió, els periodistes, i em preguntaran per vosté, si mai no vaig sospitar res, si no vaig poder remeiar-ho, com s'escriu exactament el seu nom...

FRANCTIRADOR.- Perdó.

ADMINISTRADORA.- Després d'això, la gent vindrà ací només per dormir a la mateixa habitació des d'on va disparar el President.

FRANCTIRADOR.- Crec que es confon.

ADMINISTRADORA.- Hauré de posar el seu nom a l'habitació.

FRANCTIRADOR.- Deuria aclarir-li una cosa.

ADMINISTRADORA.- Suit...

FRANCTIRADOR.- No dispararé ningú.

ADMINISTRADORA.- Com li deien?

FRANCTIRADOR.- No sóc qui vosté creu.

ADMINISTRADORA.- Què vol dir?

FRANCTIRADOR.- La meua identitat.

ADMINISTRADORA.- El seu nom?

FRANCTIRADOR.- No, les meues credencials, creia haver-li-les mostrat clarament quan ens vam presentar.

ADMINISTRADORA.- Sí, va dir que vosté era una mena de policia, però... sempre n'hi ha de funcionaris descontents amb el sistema.

FRANCTIRADOR.- No sóc cap funcionari. Sóc el coordinador del sistema de seguretat del President a totes les seues aparicions en públic, a les seues conferències,

a les seues desfilades, a les seues visites als racons geogràfics més recòndits. No em puc refiar de ningú. Si anem a una sessió fotogràfica en una cacera d'ànecs a les maresmes del Sud, no em refie de ningú, ni de qui carrega les armes, ni dels fotògrafs, ni dels ànecs.

ADMINISTRADORA.- Ja.

FRANCTIRADOR.- Per això haig de controlar-ho tot.

ADMINISTRADORA.- Comprenc.

FRANCTIRADOR.- Per això li pregue la major discreció.

ADMINISTRADORA.- Tranquil. (*Pausa.*) Li recomane que vigile aquella finestra, la segona, justament on gira el carrer.

FRANCTIRADOR.- És un bon lloc?

ADMINISTRADORA.- No ho sé. Però no m'agrada gens l'home que l'habita. No m'ha agradat mai.

FRANCTIRADOR.- Continue.

ADMINISTRADORA.- Què?

FRANCTIRADOR.- Que continue.

ADMINISTRADORA.- No ho sé, no el conec tant. No vull excedir-me.

FRANCTIRADOR.- L'ha acusat d'intent de magnicidi. És capaç d'excedir-se més?

ADMINISTRADORA.- Disculpe. No he dit res.

FRANCTIRADOR.- No! Endavant. Ja li he dit que m'agrada parlar mentre treballe.

Es miren. Somriuen. ADMINISTRADORA mira enrojolada FRANCTIRADOR i després fuig a la finestra. Fosc.

Habitació A

HOME assegut en l'alt de l'escala. Mira cap al fòrum. Les finestres estan a mitja alçada. DONA entra pesadament. S'atura davant seu en el seu trajecte.

DONA.- Ho saps?

HOME.- Què?

DONA.- Has vist les cartes?

HOME.- No. Saps que no les mire mai.

DONA.- Fes-ho!

HOME.- Per què?

DONA.- Mira-les!

HOME.- No ho faig mai, per què ho haig de fer ara?

DONA.- Perquè n'hi ha moltes, massa. Tu no les mires i jo no puc abaixar-me. Cada dia em fa més mal. Aquest matí, quan m'he alçat, hi havia tants sobres acumulats davall la porta, que fins i tot he pogut arregar-ne uns quants sense abaixar-me.

HOME.- I què diuen?

DONA.- Diuen!

HOME.- Sí, les cartes. Quines novetats porten? Les has llegides. Què tal els xiquets, el treball.

DONA.- Les telefonades metropolitanes bé, gràcies. Però les interurbanes malament.

HOME.- Vaja, ho sent. Greu?

DONA.- Problemes de pes.

HOME.- Res d'incurable.

DONA.- No com a la vella tieta Il·luminació.

HOME.- Què li passa?

DONA.- És morta.

HOME.- Morta!?

DONA.- Ahà!

HOME *s'alça i prova d'encendre el llum. No funciona. Insisteix.*

HOME.- Com ens l'han pogut tallar?

DONA.- És tota una desgràcia.

HOME.- Anàvem a pagar els deutes.

DONA.- Una pèrdua irreparable.

HOME.- Avui mateix.

DONA.- La trobarem a faltar.

HOME.- Hem de revisar els comptes. Tots els comptes: llum, gas, aigua, telèfon...

HOME *agafa els de terra i s'apodera dels que tenia.* DONA *a les seues mans.*

DONA.- Descanse en pau. (*Se'n va.*)

HOME.- Què és això? (*Mostra un sobre gran.*)

DONA.- (*S'hi acosta.*) És l'adreça de l'hospital.

HOME.- Les plaques.

DONA.- (*Separant-se amb el sobre a la mà.*) De les factures a les fractures.

HOME.- No té gens de gràcia.

DONA.- Tampoc no pretenia fer-te plorar.

HOME.- Dóna-me-les.

DONA.- Són meues.

HOME.- Doncs obri-les.

DONA *les trau. Les observa.*

HOME.- Què hi veus?

DONA.- Factures.

HOME.- Què?

DONA.- Cal ajustar els comptes, tu ho has dit.

HOME.- No ho entenc.

DONA.- És clar. Vine, a contrallum. Sobre la finestra. (*Les col·loca sobre la finestra*)

HOME.- Res.

DONA.- Com que res?

HOME.- No res. Vols fer-me creure que hi ha res aquí? (*Torna a la cadira.*)

DONA.- (*Pausa.*) Sóc jo. El que queda de mi.

HOME.- No entenc perquè ens envien açò, saben que no ens serveix de res. No sabem mirar-les.

DONA.- Mira-la. Fixa't bé. Aquesta hauria de ser la foto que haurien d'exigir per al carnet d'identitat. Alguna cosa completa, alguna cosa que compartisca la vida i la mort, que avance la degradació, la lletgesa, alguna cosa profunda, que no es quede en la superficialitat d'un flash d'anada i tornada al fotomató d'un carrer qualsevol.

HOME.- Eixa no ets tu.

DONA.- És clar que sí. Sóc jo. Mira, els meus ulls, els meus pits, el meu cor, el rellotge de polsera, la meua pelvis. És que no els reconeixes?

HOME.- (*Dubta.*) No.

DONA.- Sóc jo de veritat. Tot el buit que va quedant-me per dins. Un avís del temps que em queda.

HOME.- (*Pausa.*) Tira-les. Amb la resta de les factures.

DONA.- No ho faré.

HOME.- És impossible que davall aquesta pell hi haja res de tan horrible. (*Agafa una placa i mira el pit de la DONA.*) Hauríem de fer alguna cosa.

DONA.- Com què.

HOME.- Com quan et vas fer les senyals en el mentó. Vas aprendre a dissimular-les.

DONA.- No és el mateix.

HOME.- Podríem retocar-les. (*Fa un traç amb el dit sobre la placa.*)

DONA.- La pintura al servei de la medicina més avançada. Resultats miraculosos. Com enganyar la mort amb una saludable decoració interior. De passada, fes-me els pits més grans.

HOME.- No es notarà.

DONA li les furta i cauen a terra.

DONA.- Pot ser, però què hi faràs després? Hauràs de retocar-ho tot. Estic malalta. D'ací poc no hi haurà res a retocar.

HOME agafa alguna radiografia i puja l'escala. DONA observa.

HOME.- No ho entenc. Per què són les ferides en els cossos estranys les que fan més mal? Si al menys hi hagués cap signe, cap cicatriu oberta al teu pit on dir ací és on em fa mal. Ací comença la meua pròpia ferida... Estàs morint-te i sóc jo qui està dessagnant-se. No ens calen aquestes fotografies. El dia que tot acabe, el dia que tu no estigues, m'arribaran les últimes plaques que t'hauràs fet, on no hi haurà res a mirar. La mort haurà avançant tant que no li quedaran ossos per rosegat. Aleshores, quin consol podran donar-me?

Baixa. Plega l'escala. Fosc.

Habitació C

Finestres dalt. Goteres sota una claraboia, als peus de CLIENT (HOME) que tracta d'eixugar la humitat amb una fregadora. VENEDOR (FRANCTIRADOR d'incògnit) des del llindar de la porta.

VENEDOR.- Bon dia. Pot atendre'm un segon? No voldria molestar-lo. Està vosté sol? Potser deuria tornar en un altre moment... Si ho desitja... Vosté dirà. Estic a la seua disposició.

CLIENT.- (*Deixa la fregadora.*) Endavant. L'estava esperant.

VENEDOR.- A mi?

CLIENT.- Sí. Fa temps.

VENEDOR.- Bé. No entenc com, però...

CLIENT.- Pot ser desitge prendre un poc de te.

VENEDOR.- Li ho agrairia.

CLIENT.- Ja tinc posada l'aigua.

VENEDOR.- Perfecte.

CLIENT.- Aigua plovisquejada.

VENEDOR.- Plovisquejada?

CLIENT.- Sí. Com veu, cal aprofitar-se de les circumstàncies.

VENEDOR.- Ja ho veig.

CLIENT.- La veritat és que m'estranya que haja vingut tan prompte.

VENEDOR.- Però ha dit que estava esperant-me.

CLIENT.- No faig una altra cosa. Em van dir que no podrien fer res fins que no acabaren les pluges.

VENEDOR.- Podrien?

CLIENT.- Sí. Poder, per la humitat.

VENEDOR.- Qui?

CLIENT.- Vostés.

VENEDOR.- Nosaltres?

CLIENT.- Sí, vostés.

VENEDOR.- Jo... no ho entenc.

CLIENT.- És vosté nou?

VENEDOR.- On?

CLIENT.- A l'empresa.

VENEDOR.- Suppose...

CLIENT.- Vaig intentar explicar-li-ho al seu cap per telèfon. Em semblava urgent. En fi, potser em vaig posar una mica violent. Però comprega el problema, comprega la meua situació. Arriba la temporada de pluges, per sorpresa, i aquesta vella teulada no ho resisteix. Fa aig,es per tots els costats.

Per a vostés només és una teulada més, però jo visc davall aquesta teulada i qualsevol podria jutjar infrahumà passar la tardor en aquestes condicions.

VENEDOR.- Ho entenc, però...

CLIENT *li serveix te.*

VENEDOR.- Pot dir-me una cosa? (*Espera l'assentiment de CLIENT.*) Què se suposa que haig de fer?

CLIENT.- Què vol dir?

VENEDOR.- Quin és el problema exactament?

CLIENT *recorre amb la mirada desconcertada el sòl de tolls.*

CLIENT.- Vosté no és obrer i no té ni idea d'aïllar teulades de les goteres.

VENEDOR.- Ha encertat vosté.

CLIENT.- Ho sabia.

VENEDOR.- Em sap greu haver-lo decbut.

CLIENT.- En fi. *(Reprén la feina amb la fregadora.)*

VENEDOR.- Jo només volia...

CLIENT.- Seguiré esperant.

VENEDOR.- *(Fent veure que se'n va.)* Jo només volia vendre...

CLIENT.- *(Pausa.)* Vendre.

VENEDOR.- Exacte.

CLIENT.- *(Deixa de fregar.)* Què ven?

VENEDOR.- És igual, no vull que ara se senta obligat.

CLIENT.- No, continue. L'escolte. *(Mentre segueix netejant.)*

VENEDOR.- No tinc perquè convèncer-lo. És més, em sentiria molt millor si després d'oferir i plantejar les excepcionals ofertes de compra amb tots els avantatges fiscals aplicables, vosté em diguera, no m'interessa.

CLIENT.- Acaba d'eixir de l'escola de Marketing i tracta de dur a la pràctica una nova estratègia de venda?

VENEDOR.- Com?

CLIENT.- Tot un experiment mercadotècnic. Potser el seu professor se sentira interessat, però no crec que el seu cap li confiara a vosté els seus millors clients, si l'escoltés. Sembla tan segur del seu fracàs que és com si el meu rebuig no li dolguera. Com si el seu cor corregués més perill si li digués sí a qualsevol proposta. *(Pausa.)* I bé? No comença? Supose que té pressa. Hi ha més clients en aquesta ciutat. Centenars de clients potencials que no pot ni sospitar on l'esperen. Milers de persones que no poden dormir esperant que algú com vosté irrompa en sa casa amb un negoci que no puga rebutjar. *(Pausa.)* Què porta en eixe maletí?

VENEDOR.- *(Trau fullets propagandístics.)* Veurà, és una zona costanera amb una gran prosperitat turística.

CLIENT.- Terrenys!

VENEDOR.- D'ací poc valdran el doble.

CLIENT.- No m'havia plantejat la inversió immobiliària.

VENEDOR.- Ho suposava. Però pense que és una inversió de futur.

CLIENT.- Fa tres anys vam tirar de casa un venedor d'assegurances que estava disposat a soterrar-nos en un termini fix en el petit terreny que ens oferia al Cementiri Municipal. Ell també ho va anomenar inversió de futur. (*Pausa.*) Es va equivocar. Poc després es va donar solució als problemes dels cementiris massificats i els nínxols van baixar els seus preus. Ara ens ix considerablement més barat morir-nos. (*CLIENT observa l'expressió freda de VENEDOR.*) On estan?

VENEDOR.- Aquesta finestra dóna al Sud, no?

CLIENT.- (*Dubta.*) Més o menys.

VENEDOR.- Crec que pot veure's el Sudoest. S'hi veu la mar?

CLIENT.- No n'hi ha de mar.

VENEDOR.- Crec que podria veure's des d'ací. (*Col·loca l'escala però no arriba a pujar.*)

CLIENT.- Impossible.

VENEDOR.- Per què?

CLIENT.- Es troba a massa distància.

VENEDOR.- No arriba a setanta quilòmetres.

CLIENT.- Prou.

VENEDOR.- Si hi hagués bona visibilitat...s'hi veurien els terrenys.

CLIENT.- Pretén ensenyar-me els terrenys a setanta quilòmetres de distància. Com puc apreciar si és una bona terra? Si no corre perill de lliscar. Si no pot haver-hi una erupció volcànica en cadena que ho soterre tot. Poden trobar-se sobre centenars de volcans adormits.

VENEDOR.- La zona és pensada per desenvolupar tot un complex urbanístic que incloga club de tennis i camp de golf.

CLIENT.- Golf? Cal embocar en els cràters dels guèisers? Rodarà bé la pilota sobre la lava candent?

VENEDOR.- Els accessos són immillorables. Pot dir-se que s'ha desenvolupat tota la infraestructura necessària.

CLIENT.- Però les cases encara no estan fetes.

VENEDOR.- No.

CLIENT.- I on viuré? Al ras?

VENEDOR.- Veig que a vosté li interessen projectes més definits.

CLIENT.- No. No m'interessen.

VENEDOR.- Gens ni mica?

CLIENT.- Gens ni mica.

VENEDOR.- Fins i tot començant amb les condicions econòmiques?

CLIENT.- Crec que no caldrà.

VENEDOR.- Bé, en eixe cas...*(Fa moviment d'anar-se'n.)*

CLIENT.- Se'n va?

VENEDOR.- *(Contrariat.)* Vosté dirà.

CLIENT.- Em decep. És poc persistent.

VENEDOR.- *(Mira per la finestra. Puja un graó.)* Si hi hagués bona visibilitat...

CLIENT.- *(Mira cap el cel per la claraboia.)* Però hi ha núvols. És un d'eixos dies que em passaria donant nom als núvols. D'ací poc el cel esdevindrà un sol núvol que cobrirà la ciutat de gris. Per això, fins eixe moment, aprofite cada vesprada, cada núvol.

VENEDOR s'acosta i mira per la claraboia.

VENEDOR.- Algun dia recuperaré velles costums de la infantesa.

CLIENT.- He vist desfilars tot el parc zoològic, tots els rostres familiars, els objectes més insospitats.

VENEDOR.- N'haurà gaudit.

CLIENT.- Com un xiquet.

VENEDOR.- Com un xiquet jugant amb soldats de joguet.

CLIENT.- Mire, un cavall.

VENEDOR.- Sí, el veig.

CLIENT.- Marc Antoni torna a cavalcar.

VENEDOR.- Només falten els prats.

CLIENT.- Sí.

VENEDOR.- Una ovella!

CLIENT.- Això no és una ovella.

VENEDOR.- Sí ho és.

CLIENT.- Per a res.

VENEDOR.- Mire la llana.

CLIENT.- Llana, sí; però ni potes ni tan sols cap.

VENEDOR.- Bé, potser m'he precipitat.

CLIENT.- Ha de practicar més.

VENEDOR.- Una vaca.

CLIENT.- (*El mira.*) També veu la llana?

VENEDOR.- No em dóna opció. Només tracte de ser enginyós.

CLIENT.- Un violoncel.

VENEDOR.- Un avió.

CLIENT.- Violoncel!

VENEDOR.- Per damunt el violoncel vola un avió.

CLIENT.- Sí?

VENEDOR.- Sí.

CLIENT.- No hi veig bé.

VENEDOR.- Precisament està esquinçant les cordes del violoncel.

CLIENT.- El sent.

CLIENT mira intrigat cap a VENEDOR, aquest té a les seues mans el maletí. VENEDOR el deixa a terra i s'asseu al costat de CLIENT. Fosc.

Habitació B

ADMINISTRADORA observa per la finestra. A mitja alçada. FRANCTIRADOR estudia uns plànols.

ADMINISTRADORA.- La gent passa. La gent no deixa de passar. Els cotxes, les motos, els semàfors. Alguna bici inermes. L'olor a benzina constant. El vent que arrossega l'olor a benzina sobre la ciutat. Succedani de l'aire als nostres pulmons. Els tolls que resten de les pluges. Succedanis de la mar.

FRANCTIRADOR.- Dalt.

ADMINISTRADORA.- (*Mira FRANCTIRADOR.*) Les tanques que marquen els marges de la calçada.

FRANCTIRADOR.- Més amunt.

ADMINISTRADORA.- Per què?

FRANCTIRADOR.- Necessite conèixer tots els llocs on puga situar-se la persona que vulga disparar.

ADMINISTRADORA.- Però algú podria estar...Algú podria amagar-se perfectament entre les tanques esperant el moment de la desfilada.

FRANCTIRADOR.- Sí, però eixe no és el meu problema. D'això ja se n'encarregarà el cordó policial. Eixe dia hi haurà milers de persones fent equilibris sobre la vorera de

l'andana. Qualsevol hi podria estar esperant. Jo no puc ocupar-me'n de cadascun d'ells.

ADMINISTRADORA.- Sí, però...

FRANCTIRADOR.- Dalt.

ADMINISTRADORA.- Dalt. Primer pis, edifici esquerrà: deshabitat. No hi ha cap moble, no hi ha cap cortina. No hi ha cap persona.

FRANCTIRADOR.- És un bon lloc, però massa visible, arriscat.

ADMINISTRADORA.- Dreta: DONA amb dos xiquets, de bolquers. Més a la dreta, porta b, oficines fins tercera planta. Les finestres estaran de gom a gom amb oficinistes fent campana, amb les seues tasques a mitges.

FRANCTIRADOR.- Se'ls pot per donar, és el President.

ADMINISTRADORA.- Porta A, segon pis: Registre de la Propietat Intel·lectual, annex a l'edifici que dóna a l'altra banda. No poden obrir-se les finestres.

FRANCTIRADOR.- I el tercer?

ADMINISTRADORA.- Tercera planta: Registre Civil, arxius manuals, ídem. Sempre a fosques.

FRANCTIRADOR.- Continue.

ADMINISTRADORA.- Quarta i cinquena plantes. Pisos d'estudiants.

FRANCTIRADOR.- Esquerra? Sobre les oficines.

ADMINISTRADORA.- Quarta i cinquena plantes: Hostal Reyes. (*Pausa.*)

FRANCTIRADOR.- Què.

ADMINISTRADORA.- Demà ja no hi estaran els mateixos.

FRANCTIRADOR.- Ja.

ADMINISTRADORA.- Tant s'hi val. Podríem passar-nos hores controlant per què demà tot just cinc minuts abans de la desfilada arribe algú, amb qui no havíem comptat, llogue una habitació, traga el seu rifle i dispare.

FRANCTIRADOR.- Bé, continue.

ADMINISTRADORA.- Per què?

FRANCTIRADOR.- Creu que haig de centrar tota la meua atenció en l'hostal?

ADMINISTRADORA.- Sense dubte és el lloc perfecte.

FRANCTIRADOR.- Sí, però no és l'únic lloc perfecte.

ADMINISTRADORA.- Terrat: estenedors sempre plens de roba. Llençols, tovalloles, samarretes, antenes. Pot ser un lloc perfecte també per al FRANCTIRADOR.

FRANCTIRADOR.- Apunte.

ADMINISTRADORA.- Muntanyes.

FRANCTIRADOR.- Què?

ADMINISTRADORA.- Serra Nord amb congestes perennes i estacions d'esquí obertes. Milers de turistes diaris.

FRANCTIRADOR.- Apunte. (*Pausa.*) Continue.

ADMINISTRADORA.- Núvols.

FRANCTIRADOR.- Pot remetre's al carrer?

ADMINISTRADORA.- Ho ha pensat alguna vegada?

FRANCTIRADOR.- Què?

ADMINISTRADORA.- El cel.

FRANCTIRADOR.- No ho entenc.

ADMINISTRADORA.- No ha sospitat mai que tant s'hi feia tot aquest treball? Jo ho pense. M'assec ací i ho dic: hi ha massa coses volant sobre els nostres caps. En un cert moment sempre pot haver-hi algú, o alguna cosa, un satèl·lit espia disposat a llançar un raig com un Zeus omnipotent.

FRANCTIRADOR.- És veritat. Avui dia la nostra professió és quasi artesanal.

ADMINISTRADORA.- Antiquada, medieval.

FRANCTIRADOR.- L'assassinat, com qualsevol altre treball d'avui, hauria d'estar informatitzat.

ADMINISTRADORA.- Tanmateix, sempre tendim a recuperar velles tradicions. La punyalada, l'escanyament, el verí...

FRANCTIRADOR.- Rifle de repetició amb mira telescòpica...Per als menys puristes.

ADMINISTRADORA.- Defenestració.

FRANCTIRADOR.- Defenestració?

ADMINISTRADORA.- Sí, no ho sap?

FRANCTIRADOR.- Què?

ADMINISTRADORA.- No li sona aquest carrer? Fa dos anys.

FRANCTIRADOR.- No.

ADMINISTRADORA.- Segon pis. A l'esquerra. (*Assenyala.*) Oberta de bat a bat. HOME inquiet abocat a ella. Mira a terra. Es retira. Col·loca una escala. Despenja les cortines. Desapareix. Torna amb la DONA. La puja. Li dona les cortines mentre subjecta l'escala. Ella em veu. Somriu amb les mans en la barra. Ell espenta l'escala. Ella deixa de somriure'm i s'aferra a la barra. La barra no resisteix. Cedeix. Ella cau. A terra. Les cortines al vol no esmoreixen el colp. No és molta l'alçària, però va funcionar. Des que allò va succeir és el meu HOME qui penja les cortines a casa.

FRANCTIRADOR.- *(La mira sorprés.)* Haig de confesar-li una cosa. *(Força la curiositat de l'ADMINISTRADORA.)* Jo no sóc un professional. Només sóc un aficionat. Aquest país és massa menut com per guanyar-se la vida d'aquesta manera. No hi ha massa desfilades, ni visites importants. Per això em cal complementar el meu treball...

ADMINISTRADORA.- De debó?

FRANCTIRADOR.- Sóc... venedor immobiliari. No em mire així. No sóc cap criminal. L'única cosa que faig és canviar les persones de lloc. Sense que hagen de mudar-s'hi. Com si duguera la seua casa als lloms fins un altre paisatge. La resta no importa. És com si només els venguera les finestres.

ADMINISTRADORA.- venedor de finestres!

FRANCTIRADOR.- La gran majoria de la gent l'única cosa que desitja és canviar les seues finestres de tant en tant.

ADMINISTRADORA.- A mi em caldria canviar algunes finestres.

FRANCTIRADOR.- Com si els poses simples fotografies sobre el marc de les finestres.

ADMINISTRADORA.- L'estiu ha passat, i tanmateix, no he aconseguit veure nues aquestes muntanyes. *(Assenya-la la finestra del fons.)* Sempre són nevades. Per això, de vegades, quan vaig a les habitacions de l'altra banda, mire al Sud. Són muntanyes baixes. Al llarg d'un temps el gel desapareix. L'altre dia, per exemple, netejava l'habitació del fons. Vaig mirar i vaig endevinar el color grisenc de la roca. Aleshores vaig trobar a faltar un bosc. Vaig desitjar que hi hagués alguna muntanya coberta d'arbres. Vaig tancar els ulls i vaig pensar en els arbres. Vaig imaginar els arbres, l'olor a pi. Vaig mirar i era com si només amb la mirada cobrira el pla de flors i cresqueren els arbres, tan de pressa que els gats es vegueren atrapats en l'altura, donant treball extra a tots els bombers de la ciutat.

Els camps verds, muntanyes verdes reticulades per dotzenes de rierols que baixaven els graons de dos en dos. I jo allí enmig, sense saber on caure. Perquè no era el mateix lloc. Era com pujar per primera vegada una muntanya que sempre ha estat ací i descobrir un nou paisatge baix els teus peus, entre els teus dits, més enllà, sobre el mur que dibuixa l'horitzó i que ho oculta tot.

FRANCTIRADOR estén la seua mà sobre la d'Administradora. **ADMINISTRADORA** obri el ulls. *Es miren.*

Aleshores obris els ulls i te n'adones que has vessat el lleixiu per tota l'habitació.

ADMINISTRADORA olora les seues mans i li les dóna a olorar. A **FRANCTIRADOR** que no sap què dir. *L'agafa de les mans i intenta guiar-la cap a ell.*

ADMINISTRADORA.- *(Dubta.)* Però, clar, on puc clavar tantes finestres com voldria? El meu home s'alarmaria si quan entrés a l'habitació es trobés amb un espai pràcticament obert, sense parets on penjar les velles fotos de cacera. Hauria de parlar amb ell. Ell sí necessita airejar les seues finestres.

ADMINISTRADORA es gira cap el lateral esquerre, tractant de mirar per la finestra del fons. *Fosc.*

Habitació C

Finestres a mitja alçària. CLIENT assegut a la cadira. VENEDOR prop de la finestra del front.

VENEDOR.- Ómpliga aquest formulari, per favor.

CLIENT.- De sobte sent prou forces com per insistir.

VENEDOR.- És només una enquesta. Sense compromís. (VENEDOR *no insisteix al primer refús i llig les opcions ell mateix.*) Muntanya o mar? Port o penyasegat? Port esportiu, port pesquer, port natural, comercial, de muntanya... Barri mariner, embarcador, platja. Terrassa al mar, pont, arcs, ull de bou. Alta mar, cabotatge.

CLIENT.- (*Saturat.*) Muntanya, sense dubte.

VENEDOR.- Boscos o roques? Prades o timbres? Ca la iaia. Boscos: pins, avets, roures; caducifolis amb tonalitat ocre i ataronjada; congestes, prats, valls.

CLIENT.- Mar.

VENEDOR.- Mar.

CLIENT.- Sí, mar. No una casa a la mar ni un iot en baixesa ni tan sols un trasatlàntic trencant a la vora. Només vull veure, al fons, el mar.

VENEDOR.- Des d'una muntanya.

CLIENT.- Una muntanya des d'on albirar els fars en la costa d'enfront.

VENEDOR.- Paisatges nocturns.

CLIENT.- No!

VENEDOR.- Vespres, albares. Una tria variada.

CLIENT.- Això.

VENEDOR.- És clar. Ja sé el que vol.

CLIENT.- Què?

VENEDOR.- Una illa.

CLIENT.- Una què?

VENEDOR.- Una illa. Una muntanya aixecada al mateix centre de l'illa i des d'on controlar perfectament la línia que dibuixa la costa contra la mar. Com si de vosté depenguera la resistència d'eixe tros de terra enmig la mar.

CLIENT.- De debó?

VENEDOR.- Sí. Acoste's a la finestra. (*Obri el seu maletí.*)

CLIENT.- Ha dut llargavistes avui?

VENEDOR.- Mire, millor, les illes Caiman.

CLIENT.- Li recorde que la Terra és rodona i que si no és per cap fenòmen òptic com ara un miratge, més que impossible en aquestes latituds, no arribarà més enllà de la costa.

VENEDOR.- (*Desplega uns plànols i els col·loca sobre la finestra.*) Ací estan els plànols. I ací les fotografies reals detallades. I ací les retocades per als fullets turístics.

CLIENT.- Construccions?

VENEDOR.- Sí, és el que em va demanar.

CLIENT.- Jo no li vaig demanar res.

VENEDOR.- Doncs ací ho té. A la seua disposició.

CLIENT.- Li recorde que la nostra no és una relació normal venedor-client.

VENEDOR.- Com veurà, tot hi és perfectament acabat.

CLIENT.- Efectivament: acabat.

VENEDOR.- (*El mira desafiant.*) Vosté tria. Assenyale on vulga. Demane vosté. Un desig.

CLIENT.- De què parla?

VENEDOR.- Una illa. Un paradís. Demane'l vosté i li assegure que és nostre. Acoste's! (*Sobre la finestra.*)

CLIENT.- (*No es mou.*) Estic pensant que una illa pot eixir-me una mica cara.

VENEDOR.- No cal que hi siga deshabitada. Pot compartir-la en règim de copropietat. Tanmateix, només estem especulant.

CLIENT.- Entenc.

VENEDOR.- No es decideix? D'acord: diga vosté unes coordenades de latitud i longitud.

CLIENT.- Com?

VENEDOR.- Diga.

CLIENT.- (*Indecís.*) Vuitanta graus Est, vint graus Sud.

VENEDOR.- Vaja, aigua.

CLIENT.- Trenta-cinc graus Nord i cinquanta-tres Oest.

VENEDOR.- Aigua.

CLIENT.- Seixanta Nord i cinquanta-cinc Est.

VENEDOR.- No crec que tinguem res a Sibèria.

CLIENT.- Deixe'l. Què puc fer enlloc?

VENEDOR.- (*Mira cap a dalt.*) Sap com és de bell l'estiu allí? Fins i tot la primavera, si existeix realment un estiu com a tal i una primavera, i no és tot estiu. El cel pren un to compacte que li dóna continuïtat als dies sense que passe el temps, més que de nit, quan el cel, a mena de falda estrellada volteja lentament per sobre teu sumint-te en la més dolça i profunda hipnosi...

CLIENT.- Sí, però, sense núvols?

VENEDOR.- No li calen núvols. Crega'm. Oblide's d'ells. Si estic ací és per llevar-li els seus núvols.

CLIENT.- Deixem-ho estar, per favor.

VENEDOR.- Per què? Vosté sap el que vol. A la fi l'he convençut i només ens cal detallar.

CLIENT.- (*Indecís.*) Haig de decidir-ho ara?

VENEDOR.- No, és clar que no.

CLIENT.- Em caldria meditar-ho.

VENEDOR.- Molt bé. Passem a un altre punt. Marcs: Fusta, alumini, acer...

CLIENT.- Fusta. Clàssica?

VENEDOR.- Contrafinestres, mallorquines, nues amb cortinatge.

CLIENT.- Nues. Sense cortines. I baixes. Molt baixes. Tan baixes que hi puga mirar sense alçar-me de la cadira, o del llit, o de terra. I una finestra al Sud.

VENEDOR.- Al Sud?

CLIENT.- Sí.

VENEDOR.- El Sud és molt gran.

CLIENT.- Molt al Sud.

VENEDOR.- Però...Alce's! Alce's i diga'm, vull informació, sobre l'illa de Trinidad, Les Antilles; com si em pregunta per Spitzbergen o el Sandwich del Sud.

CLIENT intimidat, s'acosta. Mira. VENEDOR assenyala alguns punts del mapa.

CLIENT.- Jo només vull una finestra al Sud. Per a la meua dona. Perquè no diga que no m'enrecorde d'ella. Li encisa mirar al Sud. No sé per què, però ho fa. L'altre dia ho va dir: m'encisa mirar al Sud. Després diu que l'última vegada que vaig escoltar les seues paraules va ser fa segles: tants que les nostres llengües han esdevingut dialectes irreconeixibles. Aquesta és la raó perquè ara parlem i és com si llançarem globus que esclaten a mig camí. Així i tot, i perquè se n'adone, ahir estava escoltant. Ella diu, bonic dia, i jo responc. Ella insisteix, estàs jugant una altra vegada? Ella puja les escales i es repenja sobre meu, diu què sembla? Jo li ho dic, sense pensar, una dona que cau des del cel. Ella se'n va, crec que enfadada. Estic ben segur que se'n malfia de mi. Hi ha alguna cosa en ella, una por en les seues darreres mirades, en les paraules que porta pronunciant-me aquestes setmanes passades, que em fa sentir culpable. Que em fa oblidar que hi és ací i que per força de costum hauria de restar per sempre al mateix lloc, on un simple braç estés l'abraçara i no hi haguera finestres per mirar. Jo

la mire. Passe les nits sobre el seu semblant, però de dia m'assec i fuig al cel. Els núvols.

Mira cap a dalt. VENEDOR el secunda pacientment.

VENEDOR.- Ho veu?

CLIENT.- *(Com buscant en el cel.)* Què.

VENEDOR.- Tot això no és per vosté. *(Pausa. Miren al cel.)* Fem una cosa, per a decidir-se per una illa. Mire els seus núvols.

CLIENT.- Com?

VENEDOR.- Deixes portar per elles i la primera que identifique serà l'escollida.

CLIENT.- *(Espera que passe un núvol prou suggerent.)* Islàndia.

Mira a VENEDOR que somriu. CLIENT s'enrojola.

Fosc.

Habitació A

Finestres arran de terra. DONA al costat de la finestra Oest amb una cinta mètrica a la mà. HOME al centre amb les mans a les butxaques. DONA s'encimbella a l'escala. Mira HOME, que s'ofereix a ajudar-la. Tots dos plegats calculen l'amplària del marc superior. DONA observa fixament el cel. Se sent un avió que passa tot just per damunt. DONA segueix l'avió amb la mirada.

DONA.- No ho entenc. Un avió passa sobre el meu cap o sobre el de tota la ciutat. Suficientment a prop com per acariciar amb la punta dels meus dits la rigidesa del seu pit.

No ho entenc, pense. Mai he sigut una dona molt intel·ligent. Però cada vegada que veig un avió que s'enlaira me'n recorde del meu germà quan agafava una pedra, la llançava al mar i deia que mai no tornaria a caure. Jo contava els segons. Un, dos, tres...quatre...Naturalment, la pedra sempre queia vertical sobre la bromera d'una ona. O un poc més enllà.

Per això, quan veig un avió, hi ha alguna cosa que indefugiblement m'obliga a creure que no és més que una pedra que ha de caure un poc més enllà.

HOME.- No ho entens. L'aire és un aliat. El secret dels avions consisteix a guardar un perfecte equilibri entre el pes i l'aire que empeny el fusellatge cap a dalt.

DONA.- No hi crec, en l'aire.

HOME.- No es tracta de fe. Es tracta de fets. L'aire està ahí. No el veus, fins i tot pot ser que no el sentes, però hi és.

DONA.- Sí, però, i si, per qualsevol raó meteorològica, una vegada enlairat l'avió, l'aire deixés de bufar?

HOME.- *(Desficiós.)* Aleshores, hauríem de bufar nosaltres.

DONA.- *(Perd la mirada per la finestra.)* Mira, ja cau.

HOME.- No digues ximpleries.

DONA.- Sobre les muntanyes.

HOME.- Ara hi és sobre el mar, camí d'un altre continent; de Nova York, Los Angeles, on siga, tant és. Com si decideix no fer escala i seguir fins a la fi del món.

DONA.- Ho veus?

HOME.- Què.

DONA.- Tu ho has dit.

HOME.- No he dit res.

DONA.- Fins a la fi del món.

HOME.- Bé. Volia dir...

DONA.- Ho has dit.

HOME.- Però no en un sentit literal.

DONA.- Ja.

HOME.- No crec que pugui prendre's en un sentit literal.

DONA.- Per què no?

HOME.- Perquè no. És impensable.

DONA.- No ho has pensat mai? Què passaria si un dia, per qualsevol raó, anàrem en un avió direcció Oest i, de sobte, ens trobàrem sobre el no res.

HOME.- Deixa-ho córrer.

DONA.- Com si navegàrem per un mar que es trenca en cascada cap el buit.

DONA porta l'HOME fins a la finestra. El convida a mirar cap a dalt.

HOME.- Tinc vertigen, ho saps.

DONA.- És com estar en l'alt de les cascades de l'Àngel, a mil metres de caiguda lliure. Però no hi ha res sobre on caure.

Assenyala la calçada. Des del rebaix de la finestra.

HOME.- Però, què fas?

DONA.- (*Es gira cap a ell.*) Compte. Hem de comptar-ho tot. Les passes, els metres, els centímetres que ens separen. (*Tensa la cinta.*) Caus. Al buit. I comptes els mesos. Comptes les setmanes. Els dies, les hores. Fins i tot els minuts. Però quan tractes de comptar els segons, te n'adones que el temps va menjant les teues pròpies paraules i que quan tu dius 94.867.195 segons el rellotge ja marca els 94.867.191 segons.

HOME.- (*Va fins a ella i l'estreny per la cintura.*) Ho veus?

DONA.- 94.867.186

HOME.- (*Va allunyant-la. Recula fins que la solta lluny de la finestra.*) És la por. Te n'adones de tot, de sobte. És com si hagueres estat caient tots aquests anys de vida, i ara que veus el sol tan a prop, ni tan sols et dóna temps de pronunciar un ¡que vaaaig! amb el qual alertar els vianants dibuixats a escala sobre el carrer. Veus passar els pissos. Notes cada vegada més a prop l'olor de l'asfalt. I dubtes. No ets més que un suïcida anòmal que es llança des de la seua habitació en un cinqué pis i quan està a punt d'estavellar-se contra terra, frena en sec perquè recorda que s'ho ha deixat tot a dalt. La roba, les maletes, els diners, el gas obert. Les llums enceses.

Per això és normal que desitges que aparega un llit elàstic capaç de tornar-te al teu cinqué pis.

Ho desitges.

Pausa. DONA medita. Mira HOME. DONA nega amb el cap.

DONA.- No és por.

HOME.- És clar que sí.

DONA.- El temps no té res a veure amb la por. Podria quedar-me a viure en un segon etern. Ho farem. El dia que vegem l'horitzó sota els nostres peus. Com una bassa corrent avall que aplega a les cascades. Com un home despullat en un tonell, que simplement, gaudeix del paisatge.

HOME.- (*Pausa.*) No veig res.

DONA mira la cinta que té a les mans. Li la mostra a HOME.

DONA.- Res?

DONA deixa caure la cinta. HOME ix. DONA confosa.

Fosc.

Habitació B

Finestres baix. ADMINISTRADORA asseguda davant una finestra, escolta el profund silenci. Mira FRANCTIRADOR. FRANCTIRADOR s'incorpora.

FRANCTIRADOR.- Sí?

ADMINISTRADORA.- Sss! Has vist?

FRANCTIRADOR.- (*Pausa.*) Què.

ADMINISTRADORA.- La finestra. El carrer.

FRANCTIRADOR.- No veig res.

ADMINISTRADORA.- Precisament. El trànsit ha cessat de colp. Fa un moment se sentien dotzenes, milers de cotxes circulant alhora per tota la ciutat. I ara, de sobte, no res. Tot silenci.

FRANCTIRADOR.- Sí, ho sent. Vull dir, no ho sent. Però no em sembla tant estrany. Segurament hauran coincidit els semàfors d'ambdues direccions a posar-se en roig i per això no poden circular, ni en una ni en altra direcció.

ADMINISTRADORA.- Ja, segurament. Però era una mica inquietant, com si no només els semàfors d'aquest carrer, sinó els de tota la ciutat s'hagueren posat d'acord i hagueren canviat al roig al mateix temps i, arran d'eixe moment, en la major conjura que mai s'hagués fet, el món s'hagués aturat totalment. A ningú se li podria ocórrer passar-se un semàfor en una ciutat on multen, fins i tot, per deixar-se el motor encés. De manera que el món ha quedat paralitzat, qui sap fins a quan, fins quina capritxosa ordre de la Direcció de Trànsic torne la normalitat.

FRANCTIRADOR *s'alça fins a la finestra.*

FRANCTIRADOR.- Passen els cotxes.

ADMINISTRADORA.- Ja no estan en roig?

FRANCTIRADOR.- No, ara són els cotxes els que il·luminen de roig la foscor. Se'n van carrer amunt i deixen la lluïssor dels seus pilots posteriors. Com estrelles que s'allunyen.

ADMINISTRADORA.- (*Somriu.*) Com estrelles?

FRANCTIRADOR.- Sí. Estrelles que se'n van. A les estrelles, igual que als trens o les bombes, les delata el moviment. Un tren que s'acosta envia les ones de so molt prop les unes de les altres, per això el seu so és més agut que el d'un tren que se'n va.

ADMINISTRADORA.- Per això les bombes traïxen qui les llança avisant amb un xiulet els enemics.

FRANCTIRADOR.- Alguna cosa semblant. I les estrelles, igual, però amb el color. Quan una estrella s'acosta a la Terra amb una velocitat relativament pròxima a la de la llum, la freqüència d'ones és molt major. És com si quan ens arribara la imatge de l'estrella en l'espectre de llum, la següent percepció ja estigués al damunt, i la següent després. Com si l'emissió se saturés. Per això les ones de la llum alteren la percepció i es veuen d'un color blavenc proper al violeta.

ADMINISTRADORA.- I el mateix pel que fa a les que s'allunyen.

FRANCTIRADOR.- Bé, a l'inrevés. Per això en lloc de blaves es veuen roges.

ADMINISTRADORA.- Com els cotxes.

FRANCTIRADOR.- Com els semàfors.

ADMINISTRADORA.- Això explica moltes coses.

FRANCTIRADOR.- Doncs clar, ja t'ho he dit.

ADMINISTRADORA.- Això explica que un tren que s'allunya em sembla de color roig.

FRANCTIRADOR.- No, crec que t'equivoques.

ADMINISTRADORA.- I un que arriba siga blau.

FRANCTIRADOR.- La velocitat dels trens és massa reduïda com per alterar la percepció del color.

ADMINISTRADORA.- Encara que vaja a tres-cents quilòmetres per hora.

FRANCTIRADOR.- Això no és res comparat amb la velocitat de la llum.

ADMINISTRADORA.- Clar, però així i tot, jo distingisc un tren que se'n va lleugerament més roig que un de parat o un que s'apropa.

FRANCTIRADOR.- Parles seriosament?

ADMINISTRADORA.- Sí! Ahir, per exemple, era a l'andana del metro i un tren accelerava ràpidament. De sobte, el veia roig.

FRANCTIRADOR.- Et crec, et crec.

ADMINISTRADORA.- O aquest matí, era a l'inrevés, era jo qui pujava per un ascensor. Mirava cap avall i tot em semblava roig. Les portes roges. L'escala roja. El passamà. Un HOME de color roig.

FRANCTIRADOR.- És una cosa normal.

ADMINISTRADORA.- Aleshores no sabia que es devia a eixe fenòmen, però així i tot m'he a donat que era per l'allunyament. He pensat si era jo qui s'allunyava o era ell.

FRANCTIRADOR.- No ets l'única.

ADMINISTRADORA.- Com em veuria ell a mi?

FRANCTIRADOR.- Això explica el que diuen les persones que veuen el futur.

ADMINISTRADORA.- Això explica que hi haja persones blaves i persones roges.

FRANCTIRADOR.- Que distingeixen les visions dels seus records pel color.

ADMINISTRADORA.- Les que venen, les que se'n van.

FRANCTIRADOR.- Fins i tot qui no té poders nota la tonalitat roja dels seus records.

ADMINISTRADORA.- Els mires als ulls i els reconeixes, pel color.

FRANCTIRADOR.- Pensa-ho.

ADMINISTRADORA.- De quin color dec ser jo?

FRANCTIRADOR.- Pensa en ta casa.

ADMINISTRADORA.- Què?

FRANCTIRADOR.- Pensa en ta casa.

ADMINISTRADORA.- La meua?

FRANCTIRADOR.- Sí, la teua terra. Ta mare, els teus germans. (*Pausa.*) Pensa. No ho veus de color roig?

ADMINISTRADORA.- No ho veig.

FRANCTIRADOR.- Com que no ho veus?

ADMINISTRADORA.- No me'n recorde de res.

FRANCTIRADOR.- No tens cap record?

ADMINISTRADORA.- Tal vegada siga amnèsica. Encara que tinc molt bona memòria. Recorde perfectament tot el que he fet avui. Les habitacions que he netejat, amb els detalls que van canviant amb els nous llogaters, com els noms, els semblants, les camises sobre les cadires, les marques de dentífric o after-shave. Fins i tot recorde el que vaig pensar ahir, quan em vaig alçar i vaig dir merda està plovent, quan vaig dinar i vaig pensar quina pena no haver deixat lletilles en aigua el dia abans perquè era el que m'abellia, quan vaig revisar l'àlbum de fotos de nuvis i el vaig buscar per l'habitació però no hi era. Aleshores vaig pensar en totes les vegades que ens faltava temps i tanmateix seguíem... (*Pausa.*) Anit quan vaig trobar la teua mà. (*Pausa.*) Creus que sóc amnèsica?

Separats, cadascú en la seua finestra. Es miren. Resplendor roig sobre ADMINISTRADORA que li arriba des de la finestra. FRANCTIRADOR agafa el seu maletí i ix de l'habitació. ADMINISTRADORA ignora la seua eixida. Fosc.

Habitació C

CLIENT sota la claraboia. Perdut en ombres. VENEDOR a la porta. Ha deixat el seu maletí als peus. Recorre l'habitació fins arribar a la finestra al Sud, on queda enmarcat.

VENEDOR.- Els xiquets no juguen al parc. Quan he pujat no m'he fixat però ara ho veig des d'ací dalt i me n'adone que no se sent els xiquets barallant-se per les engronsadores. Aleshores no m'ha estranyat, però des d'ací dalt es veu perfectament. Per algun motiu, segurament per la desfilada de les tres i mitja, han tallat el trànsit i no passa cap cotxe. L'asfalt està tot nu i els xiquets als que no deixen jugar al parc, perquè no hi ha lloc per a tots en les engronsadores, han començat a prendre l'ample del carrer per a jugar, a futbol, a rugby, al mocador, a qualsevol joc que òmpliga un carrer tan ample. Els xiquets del parc, incloent aquells que s'havien fet amb el monopoli del tobogan o de la fossa d'arena, han pres el carrer. Per això i, ocasionalment, el parc s'ha quedat desert a mitja vesprada i són els esquirols els qui s'han engronsat avorrits de tanta pau. Per primera vegada el parc sembla un prat i només falten les vaques i un poc de pendent per fer-se la il·lusió que estem als Alps Suïssos, a l'estiu, i que només queden barrancs pel voltant. Imagine-ho. No és tan difícil. Avui no ha plogut però hi ha prou humitat acumulada com per pensar que no som al dalt d'una torre al centre de la ciutat sinò tombats sobre la gespa d'un turó que puja cap als Alps. Jo porte molt de temps amb la maleta preparada i pensant en alguna cosa així, en un lloc paradisiac, una muntanya, una illa perduda en latituds desconegudes on un dia com avui no siga excepcional i això de jugar enmig del carrer siga el normal, un lloc on s'organitze una desfilada diària, si cal, només per tallar el trànsit. I ara, quan he vist l'aeroport i els avions que vénen fins passar just per damunt, me n'he a donat del prop que està de la ciutat, més prop del que mai haguera apostat, pense que resultaria d'allò més fàcil agafar eixa maleta i pujar al primer avió que em portés més enllà d'aquelles muntanyes. És una bona idea. Podria fer-ho. Encara més, Ho faré. Ho dic seriosament. Sé que no dec, perquè tinc una cita

ineludible que vull ignorar. Vull oblidar tot el que em lligava a aquest lloc. Baixaré, eixiré al carrer i jugaré el que resta de la vesprada amb els xiquets o aniré al parc avui que està totalment buit, veuré la desfilada de les tres i mitja, des del carrer, amb una banderola a la mà; i després, agafaré el primer vol a Suïssa, o Àustria... o a una illa paradisiàca on tracten els estrangers com a un Gulliver qualsevol. Me'n vaig d'ací. I no és perquè vosté m'haja caigut especialment antipàtic (de fet el convide a imitar-me, a eixir d'ací amb tot allò que li quede, el convide a deixar les goteres obertes i que l'aigua òmpliga aquesta habitació com una peixera.)

VENEDOR *mira CLIENT durant uns segons. CLIENT no respon. Es gira, va cap a la porta, agafa la maleta i se'n va. CLIENT torna a alçar la mirada.*

CLIENT.- No m'enganya, m'està esperant. Segueix allí fora fins que vaja darrere vosté i li pregue que no em deixi. Però no ho faré. Si vol anar-se'n, vaja-se'n. No m'espere. (*S'alça i camina sobre els tolls d'aigua. Escolta les seues pròpies passes i para en sec. Mira el sostre com buscant.*) No vull eixir d'ací. No vull baixar. El carrer m'avorreix. Les desfilades m'adormen. Aquesta vesprada, a les tres i mitja, ni tan sols baixaré a veure la desfilada. Trauré el cap per la finestra, no per veure-la, sinó per avorrir-me una mica més i agafar el son d'una vegada. Deixaré el cap penjant sobre el rebaix de la finestra, amb el pijama posat i deixaré que els centenars de peus xafen rítmicament el meu cap, fins que puga adormir-me. No vaig amb vosté enlloc. I menys encara a un paradís. Jo ja tinc el meu paradís d'illes. (*Es gira i obri els braços mostrant la seua habitació.*) Per a mi tot sol. Un buit per omplir de sentit. Des d'ací tots els paradisos semblen petits. L'aparença de què no hi ha res, de què el planeta t'ha encongit com a un Petit Príncep qualsevol i que l'horitzó queda baix els teus peus. Penses: per què caminar. Saltaràs i el planeta ja haurà completat mitja rotació. Saltaràs. Com una granota capaç d'esquitxar tot un oceà en la seua caiguda. (*Salta sobre un toll.*) Qui vol paradisos habitats?

S'acosta a la finestra i distingeix VENEDOR al carrer. Tracta d'obrir la finestra, però no insisteix. Es deixa caure a terra mentre el segueix amb la mirada. Pausa llarga. S'escolta el pas d'un avió llunyà. Fosc.

Mudances

Cau la llum. La música envolta el ball de finestres que es despenjen.

Habitació C: CLIENT *immòbil a la seua cadira davall les goteres. Passen els segons. Fosc breu.*

Llum dèbil.

Habitació B: ADMINISTRADORA *es troba enmig de l'habitació envoltada en llençols. S'alça i s'acosta a la finestra Nord, al fons. Fosc breu.*

Llum dèbil.

Habitació A: FRANCTIRADOR *entra per la porta del lateral esquerre i creua l'habitació. Fosc breu.*

Llum dèbil.

Habitació C: FRANCTIRADOR *dret sota la claraboia.*

Muda a l'habitació B: HOME *mira per la finestra del fons. Es fon amb l'habitació A: DONA despenja les plaques de raigs X de la finestra. HOME arrossega la seua finestra fora de*

l'habitació. DONA trau la porta. HOME i DONA tornen a entrar i porten junts la finestra Sud.

Fosc.

Llum sobre FRANCTIRADOR que puja l'escala de mà fins la claraboia. La despenja. Escenari desert.

Fosc.

Terrat

Sense finestres. Terrat acotat per llums. HOME assegut a la vorera. Mira a l'Est (lateral dret.) Vespreja, el sol arriba pel lateral contrari. DONA entra, s'acosta per la seua esquena. HOME gira el cap.

HOME.- Hola.

DONA.- Hola.

HOME.- *(Pausa.)* Es fa de nit.

DONA.- Sí.

HOME.- *(Espera.)* No ho preguntes.

DONA.- Què.

HOME.- El que estàs pensant.

DONA.- Què estic pensant?

HOME.- Des de quan es mira cap a l'Est la posta de sol.

DONA.- Això?

HOME.- Sí.

DONA.- *(Pausa.)* No ho preguntaré.

HOME.- *(La mira.)* Bé.

DONA.- Però t'ho estàs perdent.

HOME.- Sí, ho sé.

DONA.- Els núvols estan esquinçats.

HOME.- Molt bonic.

DONA.- El sol esmorteix.

HOME.- Deixa-ho, per favor.

DONA.- Mira.

HOME.- Vols fer-me mal?

DONA.- El cel està banyat de mercromina.

HOME.- T'he dit que no preguntares.

DONA.- No t'he preguntat.

HOME.- Si t'he dit que no preguntares és perquè no volia saber res del sol, ni dels núvols, ni del que resta de dia.

DONA.- No t'entenc.

HOME.- Em conforme amb mirar.

DONA.- Sí, però no vols...

HOME.- Porte hores en la mateixa posició. De fet crec que siestic ací assegut cap a l'est és perquè el sol ha eixit per allà aquest matí. En aquesta estació de l'any no veig bé com ix el sol des de la meua finestra. Els dies comencen a decantar-se cap al sud. Així que aquest matí he pujat, he posat els dits en requadre i he dit...

DONA.- Per allà ix el sol.

HOME.- Sí. Aleshores me n'he adonat. Ací dalt no té sentit aturar-se en fotografies. Es pot perdre el dia veient la cursa d'un cargol.

DONA.- Ací no valen les panoràmiques emmarcades.

HOME.- Es com agafar un ésser estimat i tallar-li el cap perquè càpiga al calaix on amagues les fotos de l'àlbum. (*Segueix amb la mirada la línia del zenit.*)

DONA.- I segueixes ací.

HOME.- Avorrit com estava del matins, he pensat que m'agradaria veure com es pon el sol.

DONA.- Gaudint del paisatge.

HOME.- Encara que no hi haja llum.

DONA.- Ens queda prou llum com per no desfer-nos del dia.

HOME.- (*La mira.*) Ets la mateixa de sempre.

DONA.- Perquè canviar ara.

HOME.- Deixa'm...deixa'm dir-te una cosa. Si per cada any passat ens donaren l'oportunitat de viure un dia més...O, millor, per cada vegada que vam fer alguna cosa per la que mereixeríem l'indult del crim més cruent...tu mereixeries una vida nova en què els dies anirien renovant-se contínuament. I, encara així, tu ho rebutjaries tot per tan sols un segon de més, en què et donara temps d'expulsar completament tot l'aire que et queda i que no es perda als teus pulmons.

DONA.- (*El mira.*) Exageres.

HOME.- No. És com ho pense.

DONA.- Recorda.

HOME.- Què.

DONA.- Totes les vegades que no teníem temps i malgrat tot seguíem corrent. Ens sobra temps.

HOME.- Tu ho has dit. Ens sobra el temps.

DONA.- Sobra l'espai. Podríem ser-hi ací, simplement guaitant des de la punta d'un gratacels. O tancats en una gàbia sense més barrots que les ombres.

HOME.- Ens sobra el dia, la nit per a nosaltres.

DONA.- Ens sobra llum. Mirem el fons, la boira, les muntanyes, els rius, els arbres, les roques, els núvols, els camperols llaurant mars o les teulades de les cases planant pel cel, les mans acariciant l'infinit, els ulls recobrant l'equilibri, les oïdes desacostumades al silenci, els clapits de la plana, a mitja llum, mitja foscor, a mitges.

HOME.- Ens sobren els records, les imatges.

DONA.- Es com si cadascú estigués en un pol i veièrem l'aurora polar en cadascun dels nostres cels.

HOME.- Distinta.

DONA.- Però amb el mateix dibuix.

HOME.- Com si ara miràrem més enllà, en una mostra evident de què ens sobra vista, i trobarem l'Everest.

DONA.- (*Miren fixament al Sudest.*) El veus?

HOME.- (*Pausa.*) Ens sobren les finestres.

Fosc final.